

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Ekoservis Ralsko s.r.o.**, IČ: 27327451, se sídlem V Lukách 95, Mimoň, zast. JUDr. Petrem Doušou, advokátem, se sídlem Na Kozině 1438, Mladá Boleslav, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2015, č. j. 64489/ENV/15 979/540/15, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2019, č. j. 10 A 195/2015 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále též „inspekce“) ze dne 30. 6. 2015, č. j. ČIŽP/51/OOH/SR01/1307194.023/15/LDH, kterým byla žalobci podle § 16 odst. 2 zákona č. 255/2012 Sb., kontrolní řád, uložena pokuta ve výši 350 000 Kč za správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. a) téhož zákona, kterého se žalobce dopustil porušením povinnosti stanovené v § 10 odst. 2 kontrolního řádu tím, že nevytvořil podmínky pro výkon kontroly, neumožnil kontrolujícím výkon jejich oprávnění a neposkytl potřebnou součinnost, když přes opakované výzvy nepředložil v termínu do 5. 3. 2013 ke kontrole prováděné Krajským úřadem Libereckého kraje všechny požadované doklady a informace související s nakládáním s odpady, např. přehled dodavatelů, kteří neuhradili poplatky za ukládání odpadů na žalobcem provozovanou skládku odpadů S-OO3 Svěbořice (dále jen „skládku“) za období od 1. 12. 2008 do 30. 11. 2012, informaci o množství odpadů uložených na skládku městem Ralsko a datum odeslání těchto poplatků. Dále byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nepřisvědčil odvolacím námitkám žalobce. Konstatoval, že žalobce krajskému úřadu všechny požadované doklady ve stanovené lhůtě (do 5. 3. 2013) nepředložil. Žalovaný předeslal, že nesplněním této povinnosti žalobce porušil § 20 písm. g) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, a dopustil se tak správního deliktu podle § 66 odst. 2 písm. c) téhož zákona. Ustanovení § 20 písm. g) zákona o odpadech bylo zákonem č. 64/2014 Sb., zrušeno, povinnost stanovená tímto ustanovením byla převedena do kontrolního řádu, a jednání žalobce proto i nadále zůstává protiprávní. Přípis krajského úřadu ze dne 26. 2. 2014 o stanovení nové lhůty k předložení podkladů do 15. 3. 2014 a předložení podkladů žalobcem dne 17. 3. 2014 jej nezbavilo odpovědnosti za to, že nepředložil krajskému úřadu podklady ve lhůtě do 5. 3. 2013. Krajský úřad tuto lhůtu jasně stanovil přípisem ze dne 18. 2. 2013 a jakékoliv prodlužování lhůty po uplynutí termínu již nebylo možné. K poukazu žalobce na skutečnost, že nebylo prokázáno jeho zaviněné jednání, žalovaný uvedl, že právní konstrukce odpovědnosti žalobce je objektivní. Po vyhodnocení polehčujících a přitěžujících okolností se žalovaný ztotožnil se závěry inspekce ohledně výše uložené pokuty.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž v první řadě upozornil na skutečnost, že inspekce rozhodla v této věci již počtvrté, což podle žalobce odporuje zásadě procesní ekonomie a představuje pro žalobce nadměrnou byrokratickou zátěž. Žalobce namítl, že svou povinnost vyplývající z § 10 odst. 2 kontrolního řádu splnil, když na vyžádání krajského úřadu předložil rozhodnou dokumentaci pro provedení kontroly, a to ke dni 17. 3. 2014, tj. ve lhůtě stanovené mu krajským úřadem. Tím podle žalobce odpadl důvod řízení, které proti němu bylo vedeno. Zákon nehovoří o možnosti ukládat sankce za „pozdní“ dodání požadovaných dokumentů, a žalobci proto nemohla být uložena pokuta způsobem uvedených ve výroku rozhodnutí. Další důvod, pro který se řízení stalo bezdůvodným a bezpředmětným, představuje podle žalobce skutečnost, že město Ralsko vzalo zpět svůj návrh na zahájení správního řízení se žalobcem ze dne 15. 12. 2008. Podle žalobce tak nemohlo dojít k právnímu jednání, které je mu vytýkáno.

[4] Žalobce dále vyjádřil nesouhlas s výší uložené pokuty, neboť ji nepovažuje za proporcionální ke spáchanému skutku a při jejím stanovení nebylo zohledněno, že žalobce poskytováním služeb v oblasti odpadového hospodářství přispívá k uspokojování veřejného zájmu. Za další nezákonnost žalobce označil nejasné vymezení skutku a správního deliktu.

[5] Městský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Konstatoval, že dosavadní délka řízení a počet doposud vydaných rozhodnutí podle městského soudu nepředstavuje porušení žalobcem uvedených zásad či účelový postup správních orgánů a nevylučuje závěr o vině žalobce. Opakované zrušení rozhodnutí inspekce svědčí spíše o tom, že procesní práva žalobce byla v řízení šetřena.

[6] Městský soud dále zmínil, že žalobce ke dni 5. 3. 2013, tedy ve lhůtě stanovené mu výzvami krajského úřadu, nepředložil všechny podklady, k jejichž doložení byl v rámci kontroly vyzván. Námitce stěžovatele, že se správního deliktu spočívajícího v porušení § 10 odst. 2 kontrolního řádu nedopustil, jelikož požadované informace krajskému úřadu poskytl dne 17. 3. 2014 v reakci na jeho další výzvu ze dne 26. 2. 2014, č. j. KULK 12569/2014, městský soud nepřisvědčil, neboť v případě správního deliktu spočívajícího v porušení § 10 odst. 2 kontrolního řádu odpovědnost za takový správní delikt nezanikne, splní-li kontrolovaná osoba takovou povinnost dodatečně. Neposkytnutí podkladů žalobcem je totiž svou povahou trvající delikt. Dodatečné splnění povinnosti žalobcem tudíž nijak nevylučuje odpovědnost žalobce za skutek spočívající v nesplnění povinnosti od 6. 3. 2013 do zahájení řízení a může být zohledněno toliko v rámci úvah o výši pokuty jako polehčující okolnost,

pokračování

k čemuž ostatně také došlo. Postih žalobce podle městského soudu není v rozporu se smyslem, účelem a záměrem kontrolního řádu.

[7] Skutečnost, že město Ralsko vzalo zpět svůj návrh ze dne 15. 12. 2008 na zahájení správního řízení se žalobcem, neznamená, že odpadl důvod pro vedení řízení o pokutě za správní delikt spáchaný žalobcem, a nemění nic na odpovědnosti žalobce za správní delikt.

[8] Městský soud nezjistil žádné okolnosti zakládající nepřiměřenost uložené pokuty. Poukázal v této souvislosti na skutečnost, že nyní uložená pokuta představuje 70 % horní hranice sazby vyplývající z kontrolního řádu na rozdíl od předchozích rozhodnutí, jimiž žalobci byla uložena v maximální výši. Zpětvzetí návrhu na zahájení řízení ze strany města Ralsko a splnění předmětné povinnosti žalobcem ke dni 17. 3. 2014 správní orgány posoudily jako polehčující okolnost. Za okolností vedoucí k uložení nižší pokuty nelze považovat ani předmět podnikání žalobce (provozování skládky). K žalobcem předložené účetní závěrce městský soud uvedl, že vykázání účetní ztráty samo o sobě nemůže založit nepřiměřenost výše uložené pokuty. Městský soud proto neshledal uloženou výši pokuty nepřiměřenou a nevyhověl proto návrhu žalobce na moderaci výše pokuty.

[9] Vymezení skutku ve výroku rozhodnutí inspekce shledal městský soud dostatečným, neboť poskytuje natolik určitý popis protiprávního jednání žalobce, že nemůže být zaměněno s jiným skutkem. S ohledem na povahu skutku na tomto závěru nic nemění ani absence uvedení místa spáchání skutku a absence identifikace řízení, v němž byla žalobci povinnost uložena.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[10] Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Městskému vytknul, že se dostatečně nezabýval otázkou, zda lhůta stanovená stěžovateli pro splnění jeho povinností dle § 20 písm. g) zákona o odpadech, resp. § 10 odst. 2 kontrolního řádu byla přiměřená a zda pořádková lhůta byla stanovena správním orgánem v souladu s § 39 správního řádu v zákonné formě, tedy usnesením. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že všechna rozhodnutí krajského úřadu, kterými mu byla stanovena lhůta ke splnění povinnosti, trpí procesními a formálními vadami, což městský soud zcela přehlédl.

[11] Stěžovatel dále vyjádřil přesvědčení, že krajskému úřadu vytvořil dostatečné podmínky pro jeho kontrolu, umožnil mu výkon jeho oprávnění a poskytoval mu potřebnou součinnost. Stěžovatel poukázal na průběh správního řízení a zmínil úkony správního orgánu, kterými byl vyzván k předložení dokladů. Poukázal na skutečnost, že tři rozhodnutí inspekce byla zrušena žalovaným a stěžovatel podal krajskému úřadu další žádost o prodloužení lhůty, které vyhověl a přípisem ze dne 26. 2. 2014 prodloužil lhůtu pro doložení listin do 15. 3. 2014. Tento den připadl na sobotu, a stěžovatel proto doložil všechny listiny krajskému úřadu dne 17. 3. 2014.

[12] Vzhledem k tomu, že stěžovatel žádal o prodloužení lhůty a této jeho žádosti bylo vyhověno přípisem krajského úřadu ze dne 26. 2. 2014, došlo k prodloužení lhůty pro předložení listin, nikoli k jejímu novému stanovení. Stěžovatel tak má za to, že ve stanovené prodloužené lhůtě svou povinnost uloženou mu § 10 odst. 2 kontrolního řádu splnil, což vylučuje jeho odpovědnost za přestupek.

[13] Stěžovatel dále vyjádřil nesouhlas se závěrem městského soudu, že povinnost splnil v „opakované“ nebo „nové lhůtě“, jelikož zákon s těmito termíny neoperuje. Stěžovatel dále nesouhlasí s tím, že by zákon umožňoval uložení sankce za pozdní dodání požadovaných dokumentů kontrolnímu orgánu kontrolovaným.

[14] Závěr městského soudu, že nebyly splněny podmínky pro moderaci uložené pokuty a nebyly naplněny znaky zjevné nepřiměřenosti a likvidačního charakteru uložené pokuty označil stěžovatel za nesprávný. Městský soud se nezabýval závažností následku tvrzeného porušení zákonných povinností stěžovatele. Zatímco stěžovatel své povinnosti vůči správním orgánům plnil a jeho jednáním či opomenutím nebyl vyvolán žádný závažný následek, výše uložené pokuty je v hrubém nepoměru k jednání stěžovatele a má pro něho likvidační charakter, což stěžovatel nemůže doložit jinak, než účetními doklady o výkazu zisku a ztrát za předchozí účetní období. Pokuta ve výši 70 % maximální možné výše ukládané částky je podle stěžovatele v hrubém nepoměru k jednání stěžovatele a jeho následkům.

[15] Závěrem stěžovatel namítl, že rozhodnutí žalovaného neobsahuje dostatečné vymezení skutku, čímž podstatně porušuje ustanovení o řízení, a závěry městského soudu ve vztahu k této námitce stěžovatele jsou v rozporu s rozsudkem NSS ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. 2 As 34/2006.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že stěžovatel se snaží vzbudit dojem, že požadované listiny předložil první pracovní den po uplynutí lhůty, tj. dne 17. 3. 2014, čímž mělo dojít k neprodlenému splnění povinnosti. Opomíjí však skutečnost, že posledním dnem lhůty pro splnění povinnosti byl den 5. 3. 2013. Ke splnění povinnosti tak došlo více než jeden rok po uplynutí lhůty. Stěžovatel uvádí, že krajský úřad dne 26. 2. 2014 prodloužil stanovenou lhůtu. Tímto přípisem však byla krajským úřadem stanovena lhůta nová. Nejednalo se o prodloužení lhůty již stanovené. Takovému prodloužení ostatně brání § 41 správního řádu. Nesplnění dané povinnosti je deliktem hmotně právním, nikoli tzv. pořádkovým. Pro posouzení naplnění znaků skutkové podstaty tak není relevantní, že ke splnění povinnosti následně došlo. Žalovaný dále zdůraznil, že správními orgány byly požadovány dokumenty, kterými by měl žalobce běžně disponovat a pro jejich předložení nebylo nutné je dále zpracovávat či vyhledávat. K namítanému likvidačnímu charakteru uložené sankce žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce v roce 2016, 2017 i 2018 dosáhl zisku více jak 1 mil. Kč a disponuje cca 21 mil. Kč na účtech a v hotovosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu, ve znění účinném ke dni rozhodnutí žalovaného, *kontrolovaná osoba je povinna vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost a podat ve lhůtě určené kontrolujícím písemnou zprávu o odstranění nebo prevenci nedostatků zjištěných kontrolou, pokud o to kontrolující požádá.*

[20] Podle § 16 odst. 1 písm. a) téhož zákona, *právnícká osoba nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako kontrolovaná osoba nesplní některou z povinností podle § 10 odst. 2.*

pokračování

[21] Podle odst. 2 téhož ustanovení, věty první, *za správní delikt podle odstavce 1 písm. a) se uloží pokuta do 500 000 Kč.*

[22] Stejně sankční ustanovení obsahoval § 20 písm. g) a § 66 odst. 2 písm. c) zákona o odpadech, ve znění účinném v době deliktního jednání žalobce, pouze pokuta, kterou za porušení povinnosti umožnit výkon kontrolní činnosti bylo možno uložit, činila 1.000.000 Kč.

[23] Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zjistil, že krajský úřad oznámením o zahájení kontroly placení poplatků u stěžovatele podle § 46 odst. 5 zákona o odpadech ze dne 28. 11. 2012, č. j. KULK 74087/2012 vyzval stěžovatele k předložení dokladů do 12. 12. 2012. Jednalo se o tyto doklady: *průběžná evidence všech odpadů uložených na skládce S-003 Svěbořice od 1. 1. 2012 do 30. 11. 2012, množství uložených odpadů a výše poplatků za ukládání odpadů na skládku Svěbořice v období od 1. 12. 2008 do 30. 11. 2012., přehled dodavatelů odpadů, kteří neubradili poplatky za období od 1. 12. 2008 do 31. 10. 2012 včetně kopií neubrazených faktur, vyjádření provozovatele, jakým způsobem je zajištěno plnění povinností daných § 48a zákona o odpadech při zahájení první fáze provozu II. etapy skládky Svěbořice.*

[24] Stěžovatel přípisem ze dne 5. 12. 2012 požádal o prodloužení lhůty k předložení požadovaných dokladů do 31. 1. 2013. Krajský úřad této žádosti částečně vyhověl a přípisem ze dne 17. 12. 2012, č. j. KULK 79704/2012, žalobci sdělil, že lhůtu prodloužil do 15. 1. 2013.

[25] Stěžovatel přípisy ze dne 6. 2. 2013 a 8. 2. 2013 požádal o prodloužení lhůty k doložení dokladů do 31. 3. 2013. Krajský úřad přípisem ze dne 8. 2. 2013, č.j. KULK 9051/2013, stěžovateli sdělil, že jeho žádost o prodloužení lhůty zamítá.

[26] Přípisem ze dne 18. 2. 2013, č. j. KULK 11344/2013, krajský úřad stěžovateli stanovil novou lhůtu k doložení podkladů uvedených ve výzvách KULK 46282013 a KULK 9051/2013 a to do 14 dnů od doručení této písemnosti. Dále stěžovatele vyrozuměl, že takto stanovený termín je konečný a neobdrží-li v tomto termínu požadované doklady, bez dalšího upozornění předloží inspekci podnět k řízení o uložení sankce podle § 66 odst. 2 písm. c) zákona o odpadech.

[27] Následně krajský úřad zaslal inspekci podnět k uložení pokuty za porušení zákona o odpadech ze dne 14. 5. 2013, č. j. KULK 34043/2013.

[28] Inspekce rozhodnutím ze dne 20. 8. 2013, č. j. ČIŽP/51/OOH/SR01/1307194.004/13/LDH, uložila stěžovateli podle § 66 odst. 2 písm. c) zákona o odpadech pokutu ve výši 1 000 000 Kč za porušení § 20 písm. g) téhož zákona. Žalovaný toto rozhodnutí inspekce zrušil rozhodnutím ze dne 18. 11. 2013, č. j. 73595/ENV/13954/540/13.

[29] Inspekce rozhodnutím ze dne 28. 2. 2014, č. j. ČIŽP/51/OOH/SR01/1307194.010/14/LDH, stěžovateli uložila podle § 66 odst. 2 písm. c) zákona o odpadech pokutu ve výši 1 000 000 Kč za porušení § 20 písm. g) téhož zákona. Žalovaný toto rozhodnutí zrušil rozhodnutím ze dne 17. 4. 2014, č. j. 27026/ENV/14404/540/14.

[30] Inspekce následně rozhodnutím ze dne 2. 6. 2014, č. j. ČIŽP/51/OOH/SR01/1307194.014/14/LDH, žalobci uložila podle § 66 odst. 2 písm. c) zákona o odpadech pokutu ve výši 1 000 000 Kč za porušení § 20 písm. g) téhož zákona. Žalovaný odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl rozhodnutím ze dne 25. 7. 2014, č. j. 50788/ENV/14764/540/14 a potvrdil jej. Žalovaný následně rozhodnutím ministra vydaným ve zkráceném přezkumném řízení své rozhodnutí ze dne 25. 7. 2014 a rozhodnutí inspekce ze dne 2. 6. 2014 zrušil a věc vrátil inspekci k novému projednání a rozhodnutí,

s odůvodněním, že dne 1. 5. 2014 vstoupil v účinnost zákon č. 64/2014 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím kontrolního řádu. Místo zákona o odpadech je od tohoto data správní delikt, kterého se stěžovatel měl dopustit, nově upraven v kontrolním řádu, který v § 16 odst. 2 umožňuje uložit pokutu maximálně ve výši 500.000 Kč, a představuje tak pro stěžovatele výhodnější právní úpravu ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, neboť předchozí úprava v zákoně o odpadech umožňovala uložit pokutu až do výše 1.000.000 Kč.

[31] Inspekce následně vydala rozhodnutí ze dne 30. 6. 2015, které bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného, které je předmětem přezkumu v posuzované věci.

[32] Námitky stěžovatele, v nichž městskému soudu vytknul, že se nezabýval přiměřeností lhůty k předložení podkladů a zákonností formy výzev k předložení podkladů a jejich procesními a formálními vadami, jsou nepřijatelné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť je stěžovatel nevzněl v řízení před městským soudem, ačkoli mu v tom nic nebránilo. Nejvyšší správní soud se proto těmito námitkami nemohl zabývat a pouze pro úplnost k nim uvádí, že výzvu k předložení dokladů nepovažuje za natolik důležitou procesní otázku související s vedením řízení, aby o ní bylo třeba rozhodovat usnesením. Postačuje tedy forma přípisu. Stěžovatel měl na předložení požadovaných dokladů ve výsledku k dispozici více než 3 měsíce (poprvé byl k předložení podkladů vyzván přípisem ze dne 28. 11. 2012, lhůta stanovená přípisem ze dne krajského úřadu 18. 2. 2013 uplynula dne 5. 3. 2013), což považuje Nejvyšší správní soud za více než přiměřenou lhůtu.

[33] Námitce stěžovatele, v níž tvrdí, že výzvě k předložení požadovaných listin vyhověl, neboť je doložil krajskému úřadu dne 17. 3. 2014, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Povinnost součinnosti stanovenou v § 10 odst. 2 zákona o státní kontrole totiž stěžovatel porušil tím, že nevyhověl výzvě k předložení podkladů obsažené ve výzvě krajského úřadu ze dne 18. 2. 2013, č. j. KULK 11344/2013. V tomto přípise byla stěžovateli jasně stanovena lhůta k předložení dokladů, přičemž stěžovatel byl zároveň vyzván o tom, že se jedná o termín konečný a nevyhoví-li výzvě, krajský úřad předloží inspekci podnět k zahájení řízení o uložení sankce podle § 66 odst. 2 písm. c) zákona o odpadech. Pozdější předložení dokladů stěžovatele proto nemůže nic změnit na závěru, že nejpozději dne 6. 3. 2013 (tj. první den po uplynutí lhůty k předložení dokladů stanovené v přípise krajského úřadu ze dne 18. 2. 2013) nepředložením požadovaných dokladů naplnil stěžovatel skutkovou podstatu správního deliktu uvedeného v § 16 odst. 1 písm. a) zákona o státní kontrole. Nelze proto přisvědčit ani tvrzení stěžovatele, v níž poukazuje na přípis krajského úřadu ze dne 26. 2. 2014, kterým mělo dojít k stanovení další lhůty pro předložení listin, a namítá, že v takto stanovené lhůtě povinnost uloženou mu § 10 odst. 2 kontrolního řádu splnil, což vylučuje jeho odpovědnost za správní delikt. Tato nová výzva krajského úřadu není součástí spisu správních orgánů, tyto však novou výzvu ani její respektování nepochybně. Nejvyšší správní soud proto tyto skutečnosti považuje za nesporné, pro posouzení věci však ze shora uvedených důvodů nemají význam.

[34] Závěr městského soudu, že splnění povinnosti předložit požadované doklady v nové lhůtě poskytnuté přípisem krajského úřadu ze dne 26. 2. 2014 ze strany stěžovatele nic nemění na odpovědnosti stěžovatele za nesplnění této povinnosti v době od 6. 3. 2013 do zahájení řízení, je naprosto správný. Tvrzení stěžovatele, že zákon nepoužívá termín „nová lhůta“, nic nemění na tom, že stěžovatel naplnil výše uvedenou skutkovou podstatu správního deliktu a není pro posouzení věci relevantní.

[35] Důvodná není ani námitka, že zákon neumožňuje uložení sankce za pozdní dodání požadovaných dokumentů kontrolnímu orgánu kontrolovaným. I opožděné poskytnutí

pokračování

požadovaných dokladů (zde o více než jeden rok) totiž představuje porušení povinnosti součinnosti stanovené v § 10 odst. 2 kontrolního řádu ze strany kontrolovaného subjektu, a naplňuje tak skutkovou podstatu správního deliktu uvedeného v § 16 odst. 1 písm. a) téhož zákona.

[36] K námitce týkající se nevyhovění návrhu na moderaci uložené pokuty Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud se tímto návrhem stěžovatele náležitě zabýval. Městský soud zhodnotil relevantní skutečnosti pro určení výše pokuty, když mimo jiné zmínil, že oproti předchozím rozhodnutím byla stěžovateli uložena pokuta odpovídající 70 % horní hranice zákonné sazby, což reflektuje mj. i dobu trvání správního řízení. Městský soud se zabýval rovněž dodatečným splněním povinnosti předložit potřebné doklady ze strany stěžovatele, přičemž poukázal na skutečnost, že správní orgány tuto skutečnost posoudily jako polehčující okolnost. Nejvyšší správní soud se s výše uvedenými závěry městského soudu plně ztotožňuje a nepřisvědčil proto námitce stěžovatele, v nichž namítá jejich nesprávnost.

[37] Nejvyšší správní soud dále považuje za vhodné uvést, že stěžovatel byl k předložení dokladů poprvé vyzván již dne 28. 11. 2012. Lhůta k doložení dokladů byla poté stěžovateli prodloužena, stěžovatel byl opakovaně vyzván k předložení dokladů a výzvě vyhověl až dne 17. 3. 2014 poté, co mu rozhodnutí inspekce ze dne 20. 8. 2013 a 28. 2. 2014 byla uložena pokuta. Předložení požadovaných dokladů tedy stěžovateli trvalo více než rok. Jedná se přitom o doklady, které by měl mít stěžovatel k dispozici v rámci své běžné provozní činnosti. Nejvyšší správní soud rovněž zohlednil, že kontrolované doklady se týkaly přibližně 67 tisíc tun uložených odpadů, čemuž odpovídá částka na poplatcích přibližně 25 milionů Kč. Jednalo se tudíž o poměrně velké množství odpadů. S přihlédnutím k výše uvedeným skutečnostem Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani argumentaci stěžovatele, že pokuta ve výši 70 % maximální možné výše ukládané částky je v hrubém nepoměru k jednání stěžovatele a jeho následkům.

[38] Poukaz stěžovatele na skutečnost, že jeho jednáním nebyl vyvolán žádný závažný následek, nic nemění na výše uvedených závěrech, že pokuta uložená stěžovateli není nepřiměřená ani likvidační. Správní delikt, kterého se stěžovatel dopustil, je totiž správním deliktem ohrožovacím, u něhož k vyvození odpovědnosti postačí pouhé ohrožení zákonem chráněného zájmu. Nejednalo se o správní delikt poškozovací, u něhož naopak pouhé ohrožení k vyvození odpovědnosti nestačí, ale musí k němu přistoupit přímé zasažení a poškození objektu (bod 42 rozsudku NSS ze dne 22. 11. 2013, č. j. 4 As 135/2013 – 58). K tomu však Nejvyšší správní soud přičítá poznámku, že stěžovatel fakticky mařil po dobu více než jednoho roku možnost kontroly řádného plnění svých povinností v souvislosti s provozem skládky, přičemž v důsledku nedodržování povinností provozovatele skládky mohou potenciálně vznikat velmi rozsáhlé škody včetně škod na životním prostředí. Jednání stěžovatele soud hodnotí jako zcela svévolné a vysoce nebezpečné.

[39] K žalobě přiložený výkaz zisku a ztrát stěžovatele ke dni 30. 9. 2015 dokládá pouze to, že žalobce byl ve sledovaném i minulém období ve ztrátě a nezakládá likvidační charakter pokuty, jak již přílehlavě konstatoval městský soud. Při obratu deklarovaném žalobcem v roce 2015 ve výši 16 milionů Kč nelze pokutu 350.000 Kč pokládat za likvidační.

[40] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani (pohříchu obecně) námitce žalobce, že rozhodnutí správních orgánů neobsahují dostatečné vymezení skutku, neboť vymezení skutku ve výroku rozhodnutí inspekce uvedené v bodě 1 tohoto rozsudku považuje Nejvyšší správní soud za konkrétní a zabezpečující, že skutek stěžovatele nemůže být zaměněn s jiným. Rozhodnutí

správních orgánů obsahují v tomto směru všechny náležitosti požadované zákonem a judikaturou NSS, včetně stěžovatelem citovaného rozsudku.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[41] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[42] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu